

Nhược Vũ quay đầu lại nhìn Lâm Khải Trạch, hần tây trang đen bước tới vô cùng thanh lịch, dáng vẻ này khi xưa đã khiến cô say mê đến quên cả lối về, ngày hôm nay trông thấy, chỉ muốn nhổ vào mặt hần một bãi nước bọt.

Ở gần hần giống như đang ở gần khí Arsine, mùi thơm tỏa ra tưởng vô hại nhưng thật chất rất độc hại, dễ bắt lửa và cuối cùng là gây òhể người.

Con người hần được gói gọn trong một loại khí nén, không biết được khi nào hần sẽ bộc phát sự nham nhở đáng khinh nhưng ở gần hần thì cơ hội tìm chứng cứ phạm tội của hần càng cao.

Muốn tìm thấy vàng phải dẫn thân vào quặng để đào.

Nhược Vũ đứng yên tại chỗ giả tạo nở một nụ cười như hoa anh đào nở, lúm đồng tiền nhỏ xíu hai bên má lộ rõ cực kỳ duyên dáng, đôi má ửng hồng tạo hiệu ứng Optical illusion cực mạnh.

Thân ảnh cô sáng bừng khiến Lâm Khải Trạch bị hoá đá mất mấy giây, tưởng chừng như hô hấp của hần bị nghẽn rồi thì Nhược Vũ đã lên tiếng giải cứu hần.

-Nếu có được sự giúp đỡ của anh thì tốt quá.

Nếu ở đây là một không gian riêng tư nào đó chắc chắn Lâm Khải Trạch sẽ chẳng kiêng dè mà nhào tới ngẫu nhiên đôi môi đỏ mọng ấy, khuôn mặt hần lộ rõ sự thèm thuồng cực độ.

Lúc này giác mạc hai bên mắt của hần chỉ còn mỗi mình Nhược Vũ mà thôi.

-Giữa chúng ta đâu cần phải nói lời khách sáo, anh dẫn em lên tầng trên, tiện thể để em tham quan một chút.

-Dạ.

Nhược Vũ “dạ” một tiếng khiến trái tim hai người đàn ông đứng đó rung rinh dữ dội, một sung sướng và một sắp dâng trào cơn thịnh nộ.

Lâm Nhất Phàm nhìn hai người họ lướt qua mặt mình, vừa đi vừa nói cười rất thân mật.

Ở nhà còn anh chồng, em dâu đến đây rồi lại cư xử như đôi tình nhân thơ mộng, nhìn thật chướng mắt.

Lâm Nhất Phàm sải bước đi lên thang cuốn, hần không đứng im cho thang di chuyển mà chen giữa hai người bọn họ đi lên trước.

Nhược Vũ lẫn Lâm Khải Trạch trợn mắt nhìn hần, lúc này người rối rắm nhất là Nhược Vũ, không phải cô sợ hần giận mà là nếu phật ý hần thì cô nhi viện Nhân Ái coi như tiêu, còn nếu không nắm bắt cơ hội làm việc cạnh Lâm Khải Trạch thì cô phải đi đường vòng xa hơn một chút.

Bọn họ đi lên tầng hai, Lâm Khải Trạch chuẩn bị bước vào thang máy VIP để lên tiếp tầng trên, còn Lâm Nhất Phàm đã rẽ trái.

Nhược Vũ đứng ở giữa không biết đi theo ai, Lâm Khải Trạch ở trong thang máy giữ cửa gọi cô.

-Nhanh lên, anh dẫn em tới nơi làm việc.

Nhược Vũ cắn răng hết nhìn phải rồi nhìn trái, thôi thì đành phó mặc cho số phận vậy.

Cô hít một hơi rẻ về hướng phải nhưng chưa đi được bao xa, hướng bên trái giọng Lâm Nhất Phàm lạnh lạnh vang lên.

-Từ Khôn, ngôi nhà hôm trước cậu nhờ tôi mua giúp chắc không được rồi, chủ đầu tư đang thấy không vui nên họ rút kèo.

Cánh cửa phòng giám đốc đóng lại cái sầm, Từ Khôn ôm tài liệu đứng bên ngoài chẳng hiểu Lâm Nhất Phàm đang nói cái gì, anh đâu có nhờ anh ta mua nhà, giám đốc có nhớ lắm không?

Từ Khôn không hiểu, Lâm Khải Trạch không hiểu, vậy ai hiểu? Nhược Vũ.

Cô dừng bước thở dài, nếu nói ở gần Lâm Khải Trạch như gần khí Arsine thì ở gần Lâm Nhất Phàm chính là ở gần miệng núi lửa, bên nào cũng nguy hiểm.

Nhưng coi bất buộc phải chọn một trong hai, cô cúi nhẹ đầu nói với Lâm Khải Trạch.

-Em nghĩ mình thích hợp với bộ phận Marketing hơn, cảm ơn anh đã có lòng.

Nói xong cô quay bước đi về phía phòng giám đốc.

Lâm Khải Trạch trông theo nở một nụ cười cực kỳ tà gian, phụ nữ càng ngoan càng dễ chinh phục, hôm nay không được, thì ngày mai, dù gì cũng chung nhà nên việc tiến xa hơn âu chỉ trong nay mai thôi.

Hắn nhìn theo bóng lưng của cô chu nhẹ môi thả một nụ hôn gió rồi đóng thang máy lại.

Từ Khôn rất bất ngờ vì Nhược Vũ xuất hiện ở đây, anh cúi đầu chào một tiếng.

-Xin chào phu nhân.

-Gọi tôi là Châu tiểu thư.

Phu nhân gì chứ, già muốn □hết, cô mới có hai mươi hai tuổi còn xinh đẹp rạng ngời, vả lại ai muốn làm vợ của cái tên mặt người mà óc heo nói.

Nhược Vũ chỉnh một câu rồi lướt qua Từ Khôn như một cơn gió khiến anh xây xẩm mặt mày, không hiểu hai vợ chồng nhà này sáng nay bị gì nữa.

Nhược Vũ mở cửa phòng bước vào trong, Lâm Nhất Phàm ngồi trên ghế xoay mặt về phía sau nên cô chỉ nhìn thấy chóp đầu của hắn.

-Anh đừng có đem con bỏ chợ, là chính anh đã hứa cho tôi vào đây làm việc, ít ra anh cũng phải sắp xếp công việc cho tôi chứ.

Ở nhà không nói, đến tận đây rồi cũng không nói, cô đâu phải hồn ma, ăn mặc xinh đẹp như vậy lại vất vưởng không rõ nơi trú thân tại một nơi rộng lớn như thế này.

Làm người thì phải có lương tâm một chút chứ.

Lâm Nhất Phàm xoay ghế lại, hắn đan hai tay vào nhau tựa cằm nhìn cô rồi chậm chậm mở miệng nói.

-Hình như lúc này tôi nghe thấy anh trai của tôi nói sẽ sắp xếp công việc cho cô mà.

Anh ấy là giám đốc điều hành, người có quyền lực nhất tại đây đó, buông anh ấy cô không

thấy tiếc sao?

Thì ra cả buổi sáng ngồi chau chuốt thật lộng lẫy để đi quyến rũ đàn ông, xem ra hẳn đánh giá Châu Nhược Vũ quá thấp rồi.

Mới tối qua còn giả vờ ngây thơ ngồi bên sofa hạ giọng bảo hẳn giúp đỡ, vậy mà sáng nay đã sánh bước bên người đàn ông khác, còn anh anh em em nghe thật chói tai.

Nhược Vũ nâng mi nhìn thái độ phán xét của Lâm Nhất Phàm, hẳn bị sao vậy, y như một đứa trẻ.

Hắn hỏi cô tiếc không, cô còn không tiếc sao, cơ hội tốt như vậy còn gì nhưng tính đến đường lâu dài theo Lâm Nhất Phàm vẫn là an toàn nhất.

Cô bước tới tới mép bàn chống hai tay xuống, mặt đối mặt với hắn nhỏ giọng.

-Giám đốc, khẩn cầu anh cho tôi một công việc nhân hạ lương cao, bảo đảm tôi sẽ cực kỳ ngoan ngoãn.

Giám đốc điều hành gì đó tôi không cần, tôi có hứng thú với công việc Marketing hơn.

Nói cô là đồ hai mặt, dẻo miệng quả không sai, mới đó đã thay đổi thái độ như chong chóng.

Lâm Nhất Phàm kéo cằm cô phải hơi nóng vào bờ môi thơm ngát thì thầm.

-Cô đúng là lẳng lơ.

Lâm Nhất Phàm còn chưa trở về vị trí cũ đã bị Nhược Vũ □óp chặt hai bên mặt trợn mắt nói.

-Baby, anh nói ai lẳng lơ hả?

Con mắt nào của hắn thấy vô lẳng lơ, cô đã tuột áo uốn éo trước mặt hai anh em nhà hắn chưa.

Nếu không có mối hận thù sâu sắc đó, thì còn lâu cô mới hạ mình với hắn như thế này.

Hắn đã chịu rồi, cô còn không buông, vậy thì để cô tận hưởng một chút ấm nóng để lát nữa có mưa cũng không sợ lạnh.

Lâm Nhất Phàm nắm lấy sau gáy của cô kéo sát vào, môi vừa chạm môi thì cửa phòng mở ra.

-Giám đốc, tôi đến nhận người mới vào bộ phận làm việc.

Cả hai người bị tiếng động làm cho giật mình, Nhược Vũ lùi lại phía sau cúi mặt xuống đất giấu đi khuôn mặt ửng đỏ, Lâm Nhất Phàm dựa vào ghế vờ chỉnh sửa cà vạt rồi phất tay với Mộng Nhu.

-Đưa cô ta đi đi, nhấn với trợ lí Từ lấy cho tôi một cốc nước, cổ họng tôi hơi khô.

Mộng Nhu gật đầu rồi đi ra ngoài trước, Nhược Vũ trừng mắt với hắn một cái rồi cũng đi theo sau.

Còn lại một mình Lâm Nhất Phàm cười khổ sở, không biết đây là lần thứ mấy hắn lại làm trò điên khùng này với cô rồi.